

«Заведи ги въ стаята имъ. и иди си спи . . . стига; нема вече шетня за тебе, другото е моя работа.»

А Пикильо, съ фенерчето въ рѣка, тръгнѣ предъ Гонгарельо и племеницата му. Вратата на трапезаріята са затворихъ подирѣ имъ, и тримата са намѣрихъ на стълбата . . . Пикильо, на когото сърцето тупаше още отъ страхъ и ещевременно и отъ радостъ, наченѣ да тича толкози бърже, щото берберьтъ извика високо:

«Е, сега? кждѣ тича, кждѣ тича този лудичкыйтъ?»

— Що е? попыта капетанинътъ, като отвори вратата на трапезаріята; що е?»

Пикильо са спрѣ като грѣмнѣтъ.

— Азъ съмъ, господарю, качахъ са на горѣ бърже; бързахъ поскоро да стигнѣ!

— Много добрѣ,» рече студено капетанинътъ; и затвори изново вратата.

Когато Пикильо чу вратата да са затвориѣтъ, отдѣхнѣ си, и този пѣтъ сполучи да са покачи по стълбата по-полека.

«Тука ли? попыта берберьтъ.

— Не» отговори Пикильо, като са стараеше да екрене смущението си, и слѣдоваше да са качи.

Берберьтъ, очуденъ, както и Жуанита, за намрѣщенья видъ и измѣнената физиономія на водача си, мѣкнѣ и вървѣше подирѣ му като са чудяше защо го некачихъ толкосъ високо.

И съ този начинъ стигнѣхъ на найгорния катъ, дѣто бѣше станчката на водача имъ. Влѣзохъ въ нея, и Пикильо, като си тури рѣката на устата на берберя, който са готвяше да говори:

«Мълчи, мълчи . . . защото сте инакъ загубены.»

Берберьтъ тосъ часъ изгуби и веселостъта и спокойствието си.

«Какъ загубены! загубены!» изшепнѣ той.

И не можи вече нито дума да каже, нито поне да попыта: «Какъ? защо?» Збытъ му ужасно са чукахъ едни о други.

«Жуанито! повтори Пикильо, не ма ли познавашъ?»